

„Počul si to? Vstávaj, zobuď sa, niečo tu búcha!“ budil bračeka. Emil otvoril ospalé oči a vtom sa opäť ozvalo BUM! Ďalší úder otriasol chalúpkou, až sa rozcinkali hrnčeky na poličkách.

„Júj, čo to bolo?“ vydesene vykrikol a schoval sa pod perinu.

„Neviem, idem sa pozrieť,“ rozochveným hlasom odvetil Kamil. Opatrne sa vysúkal z postele a pomaličky, krok za krokom, sa blížil k oknu. Aj Emil si dodal odvahy. Obaja sa nosmi nalepili na okenné sklo a márne sa snažili cez hustú čiernu tmú aspoň čo-to zazrieť.

„Vidíš niečo?“ zašepkal Emil.

„Nie, nič nevidím, je tam tma. Vieš čo? Bež sa pozrieť von!“ otočil sa vystrašený Kamil k bračekovi.

„Ja? Prečo ja? Prečo vždy iba ja?“ začudoval sa Emil a trochu urazene, trochu vylakane cúval späť do postele. Oči však naďalej nespúšťal z okna.

„Možno to nič nebolo a iba sa nám čosi zazdalo,“ zašepkal nakoniec, vliezol do postele a pritiahol si perinu až pod bradu. „Pod' od toho okna, aj tak tam nič nevidíš. Ľahneme si pod duchnu a počkáme, kým bude vonku svetlo.“

„Tak dobre,“ tichučko súhlasil Kamil, vkĺzol do postielky, ale oči mal stále uprené na tmavé okno.

Emil sa snažil nahmatať vypínač na stene.

„Nie!!! Radšej nezhasínaj!“ chytil ho Kamil za ruku.

Asi sa trošku báli, tak sa zavrtali pod perinu a nemohli sa dočkať rána.